

K'

930. **K'IPINARE** (ar.), vb. „pincer“.

Lat. *PÍPINARE, din aceeași rădăcină PÍP- ca și forma de mai jos *k'ipurare* [Densusianu].

Nprov. *pimpiná* „pincer“; sard camp. *pibinai* „lusingare, carezzare, compatire“, alături de care trebuie amintite și formele *pibinu* „pigolío, doglianza“, *pibinosu* „pigolone, pigolante“, log. *pibinkare* „infestare, pressare con importunità, ingannare“, *pibinkosu* „seccante, nojoso“, care toate arată aceeași trecere semantică dela ideea de „crier“ la aceia de „ennuyer“ ca și it. *pigolare*, *pigolio*, *pigolone*; de amintit și formele nprov. *se pipigná*, *se pebigná* „se plaindre, pleurnicher“, *pebignous* „pleurnicheur“. Asupra legăturii între ideea de „crier“ și aceia de „pincer“, cf. forma următoare.

931. **K'IPURARE** (ar.), vb. „pincer“.

Lat. PÍPULARE, glosat la Papias cu „convitiari ploratu“; forma a fost derivată din tema onomat. PÍP- ce apare în lat. vulg. *pípa și în formele verbale pípare, pípire „piauler, glousser“, pípilare, etc. „gazouiller, caqueter“. Dacă urmărим diferitele forme românești derivate din această temă constatăm că toate cuprind noțiunea de „aigu“ aplicată fie la sunete, fie la anumite lucruri; uneori chiar aceeași formă cuprinde

asociate aceste două accepțiuni ale noțiunii primitive; astfel nprov. *pivo* „dent de peigne ou de râteau, fourchon, pointe“ < *PÍPA; nprov. *pivello* „scion, rejeton, pousse d'un arbre“, *piveu* „pivot; petite branche aiguë, brindille, argot, picot; voix perçante, vagissement“ < *PÍPELLA, *PÍPELLUS(-UM); friul. *pipul*, it. *pioppio* „bec“ < PÍPULUS, PÍPULUM (atestat cu înțelesul de „criaillerie, piaulement, vagissement“); de remarcat cu deosebire derivatele acestea două din urmă al căror înțeles de „bec“ explică destul de bine accepțiunea proprie formei ar. Tot aici de sigur, și nu ca derivate din *picc-, trebuie amintite prov. *pitar* „béqueter, picorer“, gen. *pítá* „becare“, cors. *pítá* „prendere un po' di cibo“ care presupun un *PÍPITARE (la Ducange atestat s. baulare, într'o serie de cuvinte servind a exprima strigătul diferitelor animale“) [Densusianu].

932. **K'IPURARE** (ar.) „piauler“.

Lat. *PÍULARE, format din onomat. PÍ- pe care-l găsim reduplicat în pípire „piauler“, pípilare „pousser des vagissements, vagir“ [Candrea].

Friul. *pijula*; it. *pigolare* (lucch. *piulare*, bol. *piulär*, nap. *piolare*); sard log. *piulare*; fr. *piauler*, vfr. *pioler*; prov. cat. *piular*; vsp. *piolare* (comp. sp. port. *piar* < *píare).